

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.21.756/2018/5.

A tanács tagjai: . Harter Mária a tanács elnöke

. Szabolcsi-Varga Krisztina előadó bíró

. Mocsár Attila bíró

A felperesek: I. rendű felperes neve
II. rendű felperes neve
(felperesek címe)

A felperesek képviselője:

Ügyvédi Iroda
(ügyvédi iroda címe,
ügyintéző: dr. Dániel Csaba Imre ügyvéd)

Az alperes: alperes neve
(alperes címe)

Az alperes képviselője:

Ügyvédi Iroda
(ügyvédi iroda címe,
ügyintéző: dr. Dávid Katalin ügyvéd)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:
a felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
övárosi Törvényszék

47.Pf.640.010/2015/4.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság
26.P.89.701/2015/14.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint együttesen fizessenek meg az államnak külön felhívásra 986.300 (kilencszáznolcvanhatezer-háromszáz) forint feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperes jogelődje (a perben nem álló Zrt. hitelező) a 2008. június 06-án megkötött kölcsönszerződésben vállalta, hogy hitelkiváltási és felhasználási célra „várhatóan” 43.123 CHF összegű kölcsönt nyújt a felpereseknek mint adósoknak, azzal, hogy a kölcsön összege nem lehet több, mint 6.000.000 forintnak a folyósítás napjára érvényes folyósítási árfolyamon számított svájci frank értéke. A kölcsönszerződés „különös részében” a hitelkiváltási célú kölcsönrészre vonatkozó I/A. fejezet a kölcsönösszeget 37.110 CHF-ben tüntette fel, amelynek a folyósítását a hitelező maximum 5.163.476 forint összegig vállalta. A kölcsön teljes devizaösszegének igénybevételét feltételezve az első kamatperiódus havi törlesztő részletét 198 CHF-ben tüntették fel. A szabad felhasználási célú kölcsönrész I/B. fejezete a kölcsönösszeget 6.013 CHF-ben határozta meg akként, hogy a folyósítás összege a 6.000.000 forintot nem haladhatja meg. Az adósok tudomásul vették, hogy a kölcsön igénybevételével együtt járó, az árfolyamváltozásokból eredő kockázatot teljes mértékben maguk viselik (II.7.7.), továbbá nyilatkoztak arról is, hogy az árfolyamkockázatokra vonatkozó tájékoztatást megkapták, azt megértették (II.7.10.). A felek a szerződésben nem szabályozott kérdésben a hitelező hirdetményét tekintették irányadónak, melyről a felperesek úgy nyilatkoztak, hogy azt megismerték, alkalmazását elfogadták (II.7.22.). A felperesek közjegyző előtt a kölcsönszerződésben foglaltakkal mindenben egyező tartalmú tartozáselismerő és egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek. A hitelező 2008. június 17-én a felpereseknek 34.077, 85 CHF-ben nyilvántartott 5.163.473 forintot, valamint 5.865,82 CHF-ben elszámolt 836.524 forintot folyósított.
- [2] A hitelező a kölcsönszerződés 2013. május 31-én a fizetési kötelezettség elmulasztása miatt felmondta, majd 2013. szeptember 12-én a szerződésből eredő követelést az alperesre engedményezte. Az alperes kérelmére közokirat záradékolása útján 2014. február 17-én a közjegyző mindhárom felperessel szemben végrehajtást rendelt el.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [3] A felperesek módosított keresetükben az ellenük folyó végrehajtások megszüntetését kérték. Álláspontjuk szerint a kölcsönszerződés a lényeges szerződési tartalomra - kölcsönösszegre és törlesztő részletre - vonatkozó konszenzus hiányában nem jött létre, amennyiben mégis létrejött, az a Hpt. 213. § (1) bekezdés a), c), d) és e) pontja alapján semmis. Hivatkoztak arra is, hogy az árfolyamkockázatról nem kaptak tájékoztatást, ami a 2/2014. PJE határozat értelmében a szerződés teljes semmisségét eredményezi. Állították, hogy a Hirdetmény és az ÁSZF nem a szerződés része, ilyen iratokat a hitelezőtől nem kaptak.
- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a létrejött kölcsönszerződés a felperesek által hivatkozott okokból nem érvénytelen.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntését azzal indokolta, hogy a lényeges tartalmi elemek meghatározásra kerültek, így a fogyasztói kölcsönszerződés létrejött. A hitelező az ÁSZF megismerhetőségét - elektronikus közzététellel - biztosította, a felperesek írásbeli nyilatkozatuk szerint pedig a Hirdetményt is ismerték, elfogadták, így annak rendelkezései is a szerződés részévé váltak. Nem találta helytállónak az elsőfokú bíróság a Hpt. 213. § (1) bekezdés megjelölt pontjaira való hivatkozásokat sem. A számlavezetés, a lakásbiztosítás és a közjegyzői eljárás díjáról úgy foglalt állást, hogy azok nem sorolhatók a törlesztéssel összefüggő, így a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja szerinti költségek körébe. A DH2. tv. szerinti felülvizsgált elszámolás véglegesen rendezte a DH1 tv-ben megjelölt részleges érvénytelenségi okok jogkövetkezményeit, melyeket a perben hozott ítélet már nem érinthet. A bíróság álláspontja szerint a hitelező a szerződés 7.7. pontjában eleget tett az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének, de a kockázattal

kapcsolatos negatív hatásokat a szerződés „kölsön törlesztése" című fejezete is említi. Mérlegelése körébe vonta az I. rendű felperes személyes nyilatkozatát, amelyből megállapíthatóan értelemszerű volt számára, hogy a teljes kockázatot ő viseli, csak a törlesztő részlet emelkedésének mértékével nem számolt.

- [6] A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság helybenhagyó ítélete indokai között azt hangsúlyozta, hogy egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és osztotta annak jogi indokait is. Rámutatott: a felperesek szerződéses akarata a Banknál fennálló CHF alapú kölcsöntartozás kiváltása volt. A tartozás az árfolyamváltozástól függött, ezért a felek mintegy hitelkeretként rögzítették mind a CHF összegét, mind pedig azt a kikötést és megszorítást, amiben a forintösszeget meghatározták. A felperesek által megjelölt CHF-el térés abból fakadt, hogy a szerződéskötés időpontjához képest a folyósításkor irányadó árfolyam változása a maximum összegben meghatározott forintösszeghez igazodott, a kiváltandó hitel összegére is tekintettel. A felperesek arra nem hivatkoztak, hogy szándékuk nem teljesült, nem vitatták a szabad felhasználású kölcsön kifizetését sem, alaptalan tehát az a szerződéskötés után évekkel előadott állításuk, hogy megállapodásuk nem felelt meg a Ptk. 205. § (1) bekezdésének, 523. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A jogerős ítélet rögzíti, hogy a felek megállapodtak a futamidőben, a lejárat időpontjában, és az első kamatperiódusra nézve mind a hitelkiváltási célú, mind a szabad felhasználású kölcsön rész tekintetében a havi törlesztő részlet összegét is meghatározták. A szerződés érvényes létrejöttét nem érinti a felek - sajátos konstrukcióból fakadó - kikötése, amit a közjegyzői okirat II.4.5-4.9. pontja a kölcsönszerződéssel egyezően rögzít. A másodfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperesek éveken át teljesítettek, a fizetendő törlesztő részletek összegével tisztában voltak, azt a perindítást megelőzően nem tették vitássá. Azon túl, hogy a kölcsönszerződés érvényesen létrejött, a jogerős ítélet szerint semmissége a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pontja alapján sem állapítható meg. A szerződés nem érvénytelen a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) és d) pontja alapján sem, mivel a felperesek által elfogadott Hirdetményt is figyelembe véve meghatározták a kölcsönrel összefüggésben felmerült költségeket, a DH törvények szerinti elszámolás megtörtént, és e törvények irányadók a jogalkalmazók számára. A másodfokú bíróság mindkét érvénytelenségi ok tekintetében visszautalt az elsőfokú bíróság helyes indokaira. Az árfolyamkockázat feltárásával kapcsolatban azt fejtette ki, hogy a szerződésben nyújtott tájékoztatás (II.7., 10.) megfelel a hatályos Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglaltaknak. A felperesek által aláírt okiratok tartalma, a felek perbeli nyilatkozatai, az I. rendű felperes személyes előadása alapján jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperesek az árfolyamkockázat lényegével, az árfolyamváltozás törlesztő részletekre gyakorolt hatásával tisztában voltak, azt is figyelembe véve, hogy a hitelkiváltással érintett kölcsön is deviza alapú volt. A szerződés érvénytelenségét csak a nyilatkozat teljes hiánya eredményezheti, jelen ügyben azonban ilyen nem történt. A nem teljes körű tájékoztatás csak részleges érvénytelenséget okozhatna, a felperesek viszont a végrehajtás korlátozása iránt keresetet nem terjesztettek elő.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélettel szemben felülvizsgálattal élő felperesek annak hatályon kívül helyezése mellett a keresetnek megfelelő döntés meghozatalát kérték. Érvelésük szerint a kölcsönszerződés lényeges tartalmi elem hiánya miatt nem jött létre, mivel a kölcsönösszegben a felek nem egyeztek meg. A 6/2013. PJE határozat szerint a kölcsön összegét vagy kirovó vagy lerovó pénznemben meg kell határozni, és abból a másik pénznem kiszámíthatóvá válik. Jelen esetben viszont többlettényállás az, hogy a szerződésben az összegszerűség mindkét pénznemben szerepel. A szerződés rögzíti, hogy a forintösszeg a folyósítási limit. A szerződés 1.1., 1/A/3., 1/B/15. pontjai arra utalnak, hogy szerződéskötéskor még nem lehet tudni, mekkora összeg kerül folyósításra, ezért az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a „6 millió forint kölcsön a szerződésben rögzítésre került”. A CHF összege nem kölcsönösszeg, hanem hitelkeret, amelyből az aktuális árfolyamon átszámított ellenértéket lehetett maximálisan kölcsönként folyósítani. A szerződés a kölcsönösszegre csak fiktív adatokat tartalmaz, a tényleges kölcsönösszeg és törlesztő részlet csak később a bank által egyoldalúan került meghatározásra, amit az ún. visszaigazoló levélben közölt. A

banknak tehát a kölcsönösszegre más volt a szerződési akarata mint a fogyasztónak. A disszenzust igazolja, hogy kölcsönrel kiváltandó kölcsön szintén deviza alapú volt, amelynek mértéke a végtörlesztés időpontjáig változhatott. Ha tehát a CHF árfolyama 139,137 forint alá süllyedt volna, a kölcsön kiváltása nem történhetett volna meg. A másodfokú bíróság a törlesztő részlet meghatározottsága tekintetében a fellebbezést nem a tartalma szerint bírálta el. A felperesek ugyanis nem azt sérelmezték, hogy az első kamatperiódust követően a törlesztő részlet változhat. A felperesek szerint a visszaigazoló levélből megállapíthatóan a kölcsönösszeg nem a szerződésben feltüntetett 43.123 CHF, hanem 39.943,67 CHF volt, a bank azonban a szerződésben az előbbi összegre számolt törlesztő részletet. A törlesztések időpontja minden hónap 12. napja, mivel azonban a folyósítás nem 12-én történt, az első havi részlet értelemszerűen nem lehetett a továbbiakkal azonos összegű. Az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a törlesztő részlet 198 CHF, mert a visszaigazoló levél szerint az első részlet 168,13 CHF, a további részlet 213,02 CHF volt. A felperesek fenntartották azt az álláspontjukat is, hogy a Hirdetmény és az ÁSZF nem vált a szerződés részévé, azokat nem kapták és nem ismerték meg. Az árfolyamkockázat feltárása nem történt meg, nem felelt meg a Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdésében foglaltaknak, a kockázat fogyasztóra áthárítása tisztességtelen. Kiemelték, hogy külön nyilatkozat nem létezik, és - a másodfokú bíróság álláspontjával szemben - nincsen jelentősége annak, hogy a felperesek korábbi kölcsöne deviza alapú volt-e. A szerződés 7.7. és 7.10. pontja nem egyértelműen megfogalmazott: nem dönthető el, mit jelent az árfolyamkockázat, az árfolyamváltozás a törlesztőrészletekre vagy a tőketartozásra milyen hatást gyakorol. Az érvénytelenség körében hivatkoztak a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjára, aminek alkalmazását egyes költségek feltüntetésének hiánya alapozza meg. Hangsúlyozták, hogy a lakásbiztosítás, a kölcsönszerződés, a bankszámla nyitása, vezetése a folyósítás feltétele volt, ezért nem állítható, hogy ezek díja nem függ össze a szerződéssel, és nem volt szükséges a szerződésben való feltüntetésük. A felperesek arra is kitértek, hogy a felek akarata a DH1 és a DH2 törvényekben foglaltak miatt nem teljesíthető tovább. A törvények a tisztességtelenséget nem orvosolták, ezért a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik. A felek szerződési akarata változó kamatozásra irányult, viszont ha elhagyjuk a tisztességtelen ok-listát, a szerződés fix kamatozású lesz, ami ellentétes a felek akaratával.

- [8] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme - perben eddig tett nyilatkozatait megismételve - a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.
- [10] A Pp. 270. § (2) bekezdésében és a 275. § (3) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi és eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt. Az adott esetben a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, a Kúria egyetért annak helytálló indokaival is, azokat megismételni nem kívánja, a felülvizsgálati kérelemben foglalt többirányú érvelés kapcsán csupán az alábbiakra mutat rá:
- [11] A Kúria egyetért a másodfokú bírósággal abban, hogy a felek a lényeges, a felülvizsgálati kérelemmel érintett szerződési feltételekben, így a kölcsön és a törlesztő részletek összegében megállapodtak. A felperesek a perben nem vitatottan 6.000.000 forint - túlnyomórészt hitelkiváltási célú - kölcsönhöz kívántak hozzájutni és elfogadták a hitelező által kínált szerződéses konstrukcióként azt, hogy a finanszírozási igényük biztosítása érdekében CHF devizanemben nyilvántartott kölcsönt nyújt. A 6.000.000 forint igényük behatárolta a CHF-ben adható kölcsön összegét, hiszen a CHF kölcsönösszeg nem haladhatta meg a forintösszegnek a folyósítás napjára

számított deviza ellenértékét. A szerződéskötés és a folyósítás időpontja közötti árfolyamváltozás miatt a szerződésben megjelölt CHF összege nyilvánvalóan tájékoztató jellegű, az 1.1., 2.1., 2.2., 14., 15. pontokban írtak alapján azonban a folyósított kölcsön devizanemben nyilvántartott összege egyértelműen meghatározható volt. A megjelölt szerződési rendelkezésekből egyértelműen következik, hogy a mindkét célra kiterjedő kölcsönösszeg a 6.000.000 forintnak a folyósítás napján átszámított deviza ellenértéke volt, azzal, hogy a folyósított forintösszegből a hitelkiváltási célú rész az 5.163.476 forintot nem haladhatta meg.

- [12] A felülvizsgálati kérelemben hivatkozott 6/2013. PJE határozat III/2. a) pontjában a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződéseket értelmezve rögzítette: nem szükséges, hogy maga a kölcsönadott, folyósított összeg, illetve a törlesztések összege tételesen szerepeljenek a szerződésben, hanem az is elég, ha azok kiszámítható módon vannak meghatározva. Amennyiben a kölcsönadott deviza összeg, a folyósított forintösszeg egyértelműen kiszámíthatóak a szerződés rendelkezései alapján, a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe.

Az 1/2016. PJE határozat a kölcsönösszeg és a törlesztő részlet meghatározottságát illetően további iránymutatást adott: az 1. pont értelmében a kölcsön összege akkor is meghatározottnak minősül, ha a szerződésben forintban megjelölt összeg devizában kifejezett egyenértéke a folyósításkor az akkor irányadó árfolyam figyelembe vételével kiszámítható. A polgári jogegységi határozatokban megfogalmazott követelményeknek a perbeli kölcsönszerződés tehát teljes egészében megfelelt.

A Kúria megjegyzi: a kölcsönszerződés II.1.6. pontja értelmében az adósok vállalták a hiányzó összeg saját forrásból való kiegyenlítését, ha az árfolyamváltozás miatt a hitelkiváltási célú kölcsönrész a teljes tartozásuk megfizetésére nem nyújtott volna fedezetet. Az ezzel kapcsolatos felülvizsgálati érvelés tehát nem helytálló.

- [13] Helyes a jogerős ítéletnek a felek törlesztő részletben való megállapodására vonatkozó álláspontja is. A folyósítás kölcsönszerződésben részletezett feltételeiből szükségszerűen következett, hogy a szerződéskötés időpontjában a folyósítás időpontja nem volt rögzíthető. Ezért nem is volt tudható, hogy a folyósításra kerülő 6.000.000 forintnak pontosan mennyi lesz a deviza ellenértéke, ami a devizában meghatározott havi törlesztő részlet mértékét is megállapíthatóvá tette. Erre figyelemmel a felek szerződéskötéskor csak az akkor ismert devizaösszeg alapján, annak teljes igénybe vételét feltételezve egyezhettek meg a havi törlesztés mértékében. A Kúria az eljáró bíróságokkal egyezően hangsúlyozza, hogy a kölcsönszerződésben foglaltak mind a kölcsön, mind a törlesztő részlet összege tekintetében megfeleltek a felek szerződéses akaratának: a hitelező a kölcsönt a szerződés szerint folyósította, az I. és II. rendű felperesek mint adósok a folyósítás módját, a kölcsön devizában való nyilvántartását elfogadták, a folyósított összeget nem vitatták, törlesztési kötelezettségüket egy ideig teljesítették is. Amennyiben a kölcsönszerződés aláírását követően a hitelező főkötelezettségének, a kölcsönösszeg folyósításának eleget tett, az adós pedig törlesztési kötelezettsége teljesítését megkezdte, tipikus esetben nem lehet megalapozottan arra hivatkozni, hogy a szerződés létre sem jött (BH2018.230.).

- [14] A kölcsönszerződés és az azzal azonos tartalmú közjegyzői okirat II.7.22. pontjában a felperesek által tett nyilatkozatból megállapítható, hogy azok a feltételek, amelyeket a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése a Hirdetmény szerződés részévé váláshoz előír, maradéktalanul megvalósultak. Ennek ellenkezőjét a felperesek a perben - a Pp. 164. § (1) bekezdéséből eredő kötelezettségük ellenére - nem bizonyították.

- [15] A jogerős ítélet a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását illetően sem jogszabálysértő. A felperesek felülvizsgálati kérelmükben olyan díjak szerződésben történő megjelölését hiányolták, amelyek nem tartoznak a kölcsönszerződés költségei körébe. A Kúria több eseti döntésében

kifejtette azt az álláspontját, hogy a bankszámla nyitásával, vezetésével és a közjegyző közreműködésével felmerült költségek nem a kölcsönszerződéssel, hanem annak megkötésével kapcsolatos költségek, amelyeket a szerződésben nem kell feltüntetni (Pfv.I.20.681/2016/5., Pfv.I.21.266/2016/6., Pfv.I.21.582/2016/5.). A kölcsön folyósításának általános feltételei között meghatározott lakásbiztosítás díját vagy az erre vonatkozó becslést pedig azért nem kellett a szerződésnek tartalmaznia, mert a folyósítási feltételek teljesítése érdekében a felperesek maguk választhatták meg, hogy milyen tartalmú szerződést kötnek, és az adott szerződés alapján milyen összegű biztosítási díjat fizetnek, ennek befolyásolására a hitelezőnek nem volt lehetősége (Pfv.I.21.266/2016/6.).

- [16] A felperesek alaptalanul sérelmezték a DH törvények alkalmazását is. A DH törvények hatálya alá tartozó szerződéses jogviszonyokban azok alkalmazása nem a fél rendelkezésétől függ, hanem a bíróságokra nézve kötelező. A DH1 törvény 4. §-a és a DH2. törvény 5. § (7) bekezdése alapján megállapítható, hogy a jogalkotó utólag kiküszöbölte és orvosolta a különmemű devizaárfolyamok alkalmazása esetén a tisztességtelen egyoldalú kamat-, költség- és díjemelést lehetővé tevő, egyedileg meg nem tárgyalta, illetve általános szerződési feltételeket. Ezzel a jogalkotó nem csupán a múltat, hanem a jövőre nézve, a deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződésekkel kapcsolatos perekre is irányadóan rendezte az árfolyam mellett a kamatok, költségek, díjak mértékét. Mivel pedig ezek meghatározása törvényen alapul, e feltételek szükségképpen tisztességes általános, illetve egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltételt jelentenek, és szerződéses tartalmat eredményeznek [Ptk. 209. § (6) bekezdés], továbbá jogszabályba ütközőnek sem minősülnek (1/2016. PJE határozat III.1.c) pontja).
- [17] A hivatkozott szerződési kikötésekből megállapíthatóan a felperesek a hitelező tájékoztatása alapján tudomásul vették, hogy az árfolyamváltozás hatást gyakorolhat fizetési kötelezettségük mértékére. Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatokat, így az okirat tartalmát, a felek perbeli nyilatkozatát, az I. rendű felperes személyes előadását - a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően - együttesen, a maguk összességében mérlegelték úgy, hogy az irányadó anyagi jogot, így a Ptk. 209. § (1) bekezdésében, Hpt. 203. §-ában foglaltakat helyesen értelmezték, és figyelembe vették a 2/2014. PJE határozat iránymutatásait is. Mindezek alapján az eljáró bíróságok úgy ítélték meg, hogy a felperesek megfelelő tartalmú tájékoztatást kaptak, amely alapján az árfolyamváltozás fizetési kötelezettségüket érintő hatásával tisztában voltak, figyelembe véve a korábbi deviza alapú kölcsön törlesztése során szerzett tapasztalataikat is. A Kúria a bizonyítékok felülmérlegelését nem látta indokoltnak, arra is tekintettel, hogy a jogerős ítélet az Európai Unió Bíróságának a másodfokú bíróság döntését követően a C-51/17. sz. ügyben hozott ítéletben megfogalmazottaknak sem mond ellent.
- [18] A kifejtettekre figyelemmel a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [19] A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes felpereseket az alperes ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek mértékét - a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan - a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, AFÁ-val növelten állapította meg.
- [20] A felperesek személyes illeték-feljegyzési joga folytán feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 59. § (1) bekezdésében, valamint a 74. § (3) bekezdésére

figyelemmel irányadó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdésében foglaltak alapján a felperesek viselik. Az illeték mértékének a meghatározása az Itv. 50. § (1) bekezdésén alapul.

[21] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2019. szeptember 30.

Dr. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, dr. Szabolcsi-Varga Krisztina s.k. előadó bíró, dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

BB

bíróági ügyintéző